

Bir süredir halimden memnun değilim, tembelleştim. Belki de çalışma politikamı değiştirdiğim için hala alışamadım. Eskiden sürekli gerilim içinde yaşırdım ve bu da hoşuma giderdi. Gerçekleşmeyen ya da ters giden her işe sinirlenirdim. Daha sakin olmaya karar verdim, artık öyleyim ve galiba buna alışamadım.

Buna alışmanın en iyi yolu eski yöntemi bu kez gerginliğe girmeden ya da az girerek tekrar uygulamaktır. Eski yöntem, tempoyu yükseltmektir. Benim için tembelleşmek aynı tempoda durmaktır.

Tempoyu artırmak gerek...

Bunun anlamı farklı alanlara yayılan daha fazla üretim demektir.

Yıl sonuna kadar kapasitemi aşan bir plan yapmam gerekir. Planlarımı hep böyle yaparım ve genellikle de tamamlayamam... Yüzde 70 asgari başarı –bazen yüzde 80- fena sayılmaz. Ender durumlarda planın tümünü gerçekleştiririm. Bunun anlamı kapasitenin büyümesini iyi tahmin edememiş olmaktır ve sonraki plan daha yüksek kapasiteyi hedefleyerek yapılacak demektir.

İnsan kapasitesi sabit değildir, genişletilebilir. Bunun için hem nasıl çalışacağını bilmek ve hem de yoğun çalışmak gerekir. Tembel insan, isterse süper yetenek olsun, bir şey yapamaz.

Karikatürü belki biliyorsunuzdur.

Birisi yatakta yatarken diğerine diyor ki:

“İçimde büyük yetenek yatıyor, farkındayım.”

Diğeri cevap veriyor: “Ama yatıyor, mesele de bu zaten.”

Yoğun ve sürekli çalışma olmadan hiçbir şey olmaz.

Bazı arkadaşlar haklı olarak şunu soracaktır: “Bu üretim kapasitesiyle nasıl tembelleşmiş oluyorsun, anlamadık.”

Zaman çoğaldı ve bunu yeterince değerlendirmiyorum.

Eskiden zamanımı alan bazı beklentileri bıraktım.

Mesela bazı eski arkadaşların bir şeyler yapacaklarını bekliyordum ve konu hakkında kafa yoruyordum.

Gerekmiyor artık! İyi insanlar, buna şüphe yok ama gelecekte kendilerinden beklentileri bulunmuyor.

Demek ki böyle kabul etmek gerek...

Bu insanlar karşıtım değil, dost kalırız ama karşılıklı olarak durumu bilerek böyle kalırız.

Eskiden yapacağım konuşmalara hazırlanırdım, şimdi hemen hiç hazırlanmadan belirli bir konuda bir saat konuşabiliyorum. Konuşmanın bölümleri birbirine bağlı, planlı ve anlaşılır...

Demek ki sürekli yaparak alışmışım...

Bunlar zamanı boşaltıyor ya da doldurulması gereken boş bir bölüm ortaya çıkıyor.

Yıl sonuna beş ay var ve hırslı bir plan yapayım...

Muhtemelen tamamını gerçekleştiremem, yüzde 80'e razıyım...

İlk olarak Yugoslavya ile ilgili bir kitap hazırlayacağım. Bu kitapta Arnavutluk'u da anlatır mıyım, bilmiyorum.

Önceki kitaba da sadece Bulgaristan niyetiyle başlamıştım ama Romanya'nın da eklenmesi gerekti.

Bakalım zaman içinde belli olur.

Bu yıl SSCB'nin dağılmasının 30. yılıdır. Genel bir tarih incelemesi yazmak, biliyorum, büyük iş ama yapılabilir gibi geliyor.

Yazın'dan Seçmeler üçüncü kitabın hazırlanması bitecek...

Beş öykü yazdım; birisine bir daha bakmayacağım ama diğer dördünün üzerinde çalışmam gerek.

Beş tane daha yazsam yeter aslında...

Konular kafamda ama konuyla iş bitmiyor, kurgu gerekli...

Bunları yaparken şimdi okuduğunuz gibi yazılar da yazacağım, arada bir youtube üzerinden konferanslar yapacağım.

Bunları yaparken de çalışıp hayatımı kazanmam gerekiyor.

Bir arkadaş, öyküler kitaplaşırsa internette değil basılı olarak yayınlarsın, dedi. Bence de edebiyatta böylesi daha uygun.

Bu da ancak önümüzdeki yıl olur...

Bu arada başka şeyler çıkar mı, plan biraz değişir mi, şimdiden bilmem mümkün değildir ama her durumda plan yoğun bir çalışmayı gerektirecek düzeyde dolu olmak zorundadır.

Tempo sürekli artmalıdır ve bu bir hayat tarzıdır.